

In ban van DE BRAND

Schilderes Irma van der Velde gefascineerd door vuur

door MARIE-THÉRÈSE ROOSENDAAL

VIANEN, woensdag
Om almaar bloemetjes in landschapjes te vereeuwigen ging Irma van der Velde tegenstaan: „Dat pietepenterige gepriegel. En ze zijn ook geen half uur hetzelfde, dan draait de zon en ziet alles er weer anders uit.” En dus besloot ze haar grote passie te gaan schilderen: brand. Liefst een mooie uitslaande fik, zoals laatst in de overtreffende trap, bij Chemie-Pack in Moerdijk.

De 37-jarige amateurschilderes maakt bliksemsnel een kanttekening: „Ik wil absoluut niemand voor het hoofd stoten. Voor mensen die in een brand iemand verliezen, of hun werk of hun persoonlijke bezittingen, is het natuurlijk vreselijk. Maar door mijn ogen, als buitenstaander, is een brand mooi om te zien. Van de vier elementen – water, aarde, lucht en vuur – is vuur de krachtigste. De meest vernietigende.”

Meisjesdroom

Haar liefde voor vuur werd lang geleden geboren, en laaide op door de vier, vijf jaar dat ze bij de brandweer in Vianen zat. Een meisjesdroom. „Alle brandweermannen en -vrouwen houden van vuur. Het eerste erbij zijn, het bedwingen. Ik weet het; er zitten ook pyromanen tussen. Die paar maken jammer genoeg alle brandweerlieden zwart.”

„Als vrijwillige brandwacht te klasse zat ik in de uitruk. Had ik op mijn werk als ambtenaar een lange, saaie vergadering, dan werd het draaglijker als ik dacht: straks gaat vast mijn pieper... Daar was ik me altijd van bewust.

• Irma van der Velde, eenmaal achter haar ezel vergeet ze alles, behalve haar verzengende passie voor vuur.

FOTO: RIAS IMMINK

En als die dan ging, dan stond ik vooraan. Mijn auto parkeerde ik altijd met de neus richting kazerne.” Een onverschrokken vrouw. „Ik ben maar één keer bang geweest, toen de bevelhebber mijn straat als adres noemde... Een microseconde maar, want meteen noemde hij een ander huisnummer.”

Als kind had ze al een brandweerkazerne van Lego, later spaarde ze rode brandweerauto's en blusapparaten. Haar mooiste bezit is het jack dat afgekeurd werd: „Tijdens een brand had het uit het dak bitumen, een soort teer, geregend. Met al die zwarte plekken bood de stof geen bescherming meer.” Gnuift: „Echt een trofee.”

Door omstandigheden werd haar bluscarrière voortijdig beëindigd, en om haar tweejarige peuterzoon begint ze er niet meer aan: „Ik ben een alleenstaande moeder, en er komen heel wat brandweerlieden om. Dus...” Dus schildert ze nu branden na, van foto's.

„Wat mij zo fascineert aan vlammen zijn de kleuren. Dat rood, geel en oranje, de warmte die daar afstraalt.” Haar palet is beperkt. „Als vuur groen was geweest, had ik er vast niets aan gevonden.” Ze laat een foto zien van de brand in Moerdijk, van een metershoge

ontploffing: „Kijk, in die vuurbal is een eng duivelsgezicht te zien. En zie, dat wit, daar is het vuur echt witte heet.”

Op haar ezel plakt ze

de uitgeknipte krantenfoto's of printjes van internet: „Vaak zijn ze in de krant zo klein dat ik de details niet zie. Of heeft een internetafdrukje te weinig pixels. Jammer, want aan de hand van een foto kan ik een brand lezen. De brandhaard zien, de verdiepingen, de fase van de brand. Het hele verhaal, en dat geeft diepte. Als amateurfotografen mij hun brandfoto's willen mailen; graag naar irmavandervelde@hotmail.com. Moet toch ook leuk zijn als hun foto's worden nageschilderd.”

'Dat rood, geel en oranje, de warmte die daar afstraalt'